

Мені шепнуло провидіння:
Не проморгай натхнення мить.
Вона мине, як сновидіння,
Її несила повторить.

Примхливі порухи душевні
Переливаючи в рядки,
Я хочу думи сокровенні
Лишити людям на віки.

Адже не в тім, либонь, заслуга,
Що вірш барвистий і пустий,
А в тім, що він, як очі друга,
Ясний, і чесний, і простий.
